

JUL i HASLE

3. Aarg.

Fredag den 10. December

1937

Smeden fra Daubjerg

Gjort af Fortælling af Carl G. Møllerlund

Vinteren havde begyndt usædvanlig tidligt det Aar, og nu laa Isen og spærrede for Kysten og dens smaa Havne. Det kneb derfor for mange at bjerge Føden, da Håvet jo intet gav, og stort bedre var det heller ikke for at skaffe noget til Huse af Brændsel til Ildsted og Ovn; for ogsaa her forhindre Isen Havet i at give Drivtømmer eller Kul, hvad der ellers om Vinteren ved Paalandsvind kunde være rigeligt af.

Var det slemt for Beboerne i de smaa Havnesteder og hos dem, der boede i de smaa Hytter og Huse nede ved Stranden — eller mellem Kystens Bakker, saa var det ikke stort bedre hos Folkene oppe i Landet.

Ganske vist kneb det vel ikke saa haardt for dem at skaffe noget at bide og brænde; men til Gengæld øgedes Fattigdommen der ved de store Afgifter og Ydelser, som skulde erlægges oppe paa „Slottet“ Underhold for Svenskens Soldater.

Næppe var den ene Skat eller Ægt Brænde afleveret, før der kom Bud efter den næste. — Og stadig blev det, der forlangtes, mere og mere.

Man protesterede og paabaarbedte sig Løfter om Skaansomhed; det havde blot til Følge, at Skatteopkræverne optraadte med større Streghed, og mange var de, der maatte løbe efter Skatteopkræverens Øg med en Løkke om Halsen lig en gemen Forbyrder, for, naar Turen var til Ende ved Slottets Vindebro, at blive hensat i en af dets mørke og kolde Fangekældere, indtil de havde løvet Bod og Bedring og lovet at betale den paaligende Skat i ofte mer end fordoblet Størrelse.

Det hjalp ikke at man hemmeligt sendte Klage baa til Svenskekongen og den danske Konge. Intet hjalp! Skatterne steg, Fattigdom bredte sig, og Utilfredsheden mod det fremmede Herredømme

befolkningen var allerede udskibede til Sverrig, og nu skulde Hundrede afsted igen.

Til en Del af disse var der gaaet Bud, at de skulde møde i Hasle, hvor en svensk Chalup skulde afhente dem. Dette var imod den tidligere anvendte Transportmetode, hvor man havde overført hele det udskrevene Mandskab paa en Gang i et af den svenske Marines store Skibe.

Men dette vovede man ikke nu. At have Hundrede trodsige Bornholmere, hvoraf mange ikke var bange for at vove Liv og Lemmer, ombord paa et Skib, var for risikabelt. Det havde vist sig for, at der var flydt Blod ombord, inden man var naaet fra Bornholm til Sverrig.

Derfor havde man nu besluttet at Mandskabet skulde transporteres i mindre Flokke og til forskellige Steder i Sverrig.

Mændene havde i de sidste Par Dage samlet sig i Klynger nede ved Havnebygningen og iagttaget en svensk Orlogsmænd, som holdt den gaende for smaa Sejl saa tæt inde under Isbræmmen, som den turde; men i Morges havde Skibet lettet med Kurs Nord paa, og man var klar over, at det nu var søgt op under Hammeren for at finde Landgang der.

Der var ingen Tvivl om, at det var det Skib, der skulde hente det udskrevene Mandskab, hvorfor man nu ventede Bud oppe fra Slottet om at møde der.

Enkelte af de uge havde vel kommet med Hentyngning om at søge op i Landet og skjule sig for at undgå at komme til at springe som svensk Soldat; men de mere besindige havde fraaraadet det, thi, som de sagde, „skjuler man sig, tager de blot to andre i Stedet“. Ja det hændte vel ogsaa, at en gammel Moder maatte gaa den tunge Gang til Slottets Fangekælder, fordi hendes Søn var rømmet fra Øen,

Den Dag, vor Historie foregaar, Klokken kunde vel være tre slet, og det var begyndt at skumre, var der kun en eneste Gæst hos Thorkild. Det var den kendte Smed fra Daubjerg, Annars Olsen. Han var kommet til Bys for at tilkøbe sig noget Jern, som Fiskerne havde bjerget i Land fra et hollandsk Skib, der tidligt paa Fiskjed var strandet i Levkabugten og blevet Vrag.

Smeden fra Daubjerg var kendt viden om paa Øen for sit Arbejde. Som ung havde han og Thorkild været sammen i det tyske som Lejesoldater i Hæren. Smeden, der var af godt Nemme, havde set og lært ikke saa lidt af de tyske Vaaben-smede, han var kommet sammen med, og nu var der ingen her paa Øen, der kunde smede saa god en Kniv eller saa god en Huggert som han. Ja selv adskillige Pistoler og Karabiner udgik fra hans Værksted, og de Flintløse, han lavede, svigtede aldrig. Krudtpanderne paa hans Skydevaaben var endog bedre til at holde paa Krudtet end dem paa de franske Geværer med de blaa anløbne Piber, hvorom det sagdes, at de kunde holde Krudtet tørt — selv i Regnvejr.

Hverken Smeden eller Thorkild vendte tomhændede hjem, og der findes vel endnu Slægter efter dem i hvis Gemmer der ligger Arvegods af digreste Metal, hentet fra crobrede og plyndrede Byer af de to Ungdomsvenner.

For nogle Dage siden var Præsten i Clemens, den lærde Haagen Sonesen Rønneby, kommet op til Smeden og bestilte et kunstferdigt forarbejdet Gitter til at anbringe foran Alteret i Kirken. Præsten vilde skænke dette som Tak for al den Hjælp, som var ydet ham til Lindring af den Nød, han var kommet i, formæstet Præstegaardens Brand Pinsedag 1652. Denne Hjælp var ydet ham, ikke alene af hans Sognebørn, men ogsaa fra bornholmske og skaanske Kirker.

Om Haagen Sonesen Rønneby fortælles, at til Trods for at han var født i Blekinge, var han saa god en dansk Mand som nogen indfødt Bornholmer.

Denne Danskhed, som han aldrig lagde Skjul paa, havde engang nær kostet ham dyrt.

Det var da Printzenskjold var buden til Barselsgilde hos Præsten og der blev ført adskillige Discusser, i hvilke ikke alene Præsten, men ogsaa hans Datter udtalte Sympati for Danmark.

Herover blev Printzenskjold saa fortorvet, at Præsten, for ikke at risikere sit Embede, maatte forsonse Landshövdingen ved at forere ham en Sølvkande og sin bedste Hest.

En Kæmpe var Smeden baade i Højde og Drøjde — og den svære Skindvest, han bar, gjorde sit til, at hans Overkrop og brede Skuldre saa fantastisk mægtig ud, som han sad bag Bordet i Krostens Halvmørke. Et stort rødt Skæg dækkede det meste af hans Ansigt, der vansiredes en Del af et langt Ar, der gik ned over hans ene Kind — et Minde fra Ungdommens Krigsbedrifter.

„Drik ud, Annars“, sagde Thorkild, „saa skal vi smage et Krus af det Rostockerøl, jeg tuskede mig

Danmark i Vinterdragt

Allerede midt i November laa Bornholm hvidklædt i flere Dage, og December indlededes med regulær Snestorm og Trafikforstyrrelser i det øvrige Danmark; det varede dog ikke længe, men derfor er det ikke udelukket at vi kan faa en hvid Jul i Aar, som kan sprede Lys og skabe mere Feststemning. Altsaa — vi haaber paa en hvid Jul!

til i Sommer af den præjsiske Brig, som laa til Ankens her ud for.“ Smeden tømte Kruset og rakte det hen til Thorkild.

„Ja lad os drikke, ellers risikerer vi bare at Svensken kommer og tømmer Ankeret“, sagde han og lo, saa det rundede i Stuen.

„Naa — skal Svensken drikke gratis Øl her, bliver det Tyndtøl“, svarede Thorkild ligesaa skæmtende. „Forresten“, vedblev han, „skal det ikke undre mig, om vi snart faar Besøg. Den svenske Skude, som skulde hente vore unge Folk over til svensk Krigstjeneste, lettede i Morges og stod Nord paa, saa det varer næppe længe før her kommer Bud om, at de skal møde oppe ved Slottet.“

Smeden svor en drøj Ed og slog sin vældige Næve i Bordet. „Hvorfor jager man ikke det Pak ud af Landet.“

„Det kommer, det kommer du“, sagde Thorkild; „men snak ikke saa højt. I disse Tider har Vinduer og Vægge Øren.“

„Snakke maa vi ikke, slaas maa vi ikke“, tordnede Smeden.

„Betalte Skatter og levere Kvæg og Brænde til dem deroppe, det maa vi! — Skade kun, du, at vi er saa gamle, ellers kunde det ha' været, at vi ogsaa skulde snakke med. Nu har vi bedst af at tie og vente. Kan hende, der snart kommer en Dag, hvor vi ogsaa kan være med, helt glemt Haandteringen har vi vel ikke?“ kom det lidt sørgmodigt fra Thorkild.

„Ja, kommer den Dag, skal Smeden fra Daubjerg ikke mangle i Gelledet! — Har du hørt noget?“

Thorkild nikkede bekræftende og gik i det samme hen og lagde Øret til Ruden i Væggen, der vendte ud til Alfargaden.

„Hører du noget?“ spurgte Smeden.

„Ja, det lyder, som kom der et Par Ryttere her hen imod.“

„Saa er det nok Ryttere oppe fra „Slottet“. Skal du ikke tænke en Praas? Det er altid bedst at have det saadan, at man kan se sine Folk an.“

Thorkild gik hen og pustede til Gløderne paa Ildstedet og fik en Pind til at flamme, og med den tændte han to store Tællelys. Det ene satte han paa Bordet, hvor Smeden sad, og det andet lod han blive staaende paa den Disk, hvor han havde sine Karaller og Glas staaende.

Saa aabnede han en Lem i Gulvet og lod Ankeret med Rostockerøl glide derned.

„Det er tidnok at skænke Godtøl, naar man først har set, hvad Slags Mønt, der lægges paa Bordet“, grinede han og smækkede Lemmen i.

Hovslagene lod nu nærmere paa den frose Jord; og snart efter gjorde to Ryttere Holdt uden for Kroderen. Thorkild og Smeden kunde høre, at de bandt Hestene til de i Væggen anbragte Jernringe, og efter en Stunds Forløb blev der banket paa Døren.

Thorkild lukkede op, og ind i Krosten traadte de to Ryttere i lange Kapper. Den ene bar Officersdistinktioner; den anden var kun menig Soldat.

De hilste paa svensk militærisk Vis, og Smeden svarede igen paa Tysk. Dette Sprog forstod de Svenske ikke, hvad der øjensynligt glædede Smeden meget, da han saa kunde faa en enkelt Sætning meddelt Thorkild, uden at Svenskerne kunde forstaa det. Snart slog han derfor om i det bornholmske Sprog. Varmen og det gode Øl, der nu flød i stride Strømme, thi Smeden lagde den ene Sølv mønt efter den anden paa Bordet, gjorde sin Virkning.

Stemningen steg hos de Svenske, og Pral og Løgn om udførte Bedrifter til Lands og til Vands blev disket op. Og hvad Svenskerne ikke kunde fortælle, det kunde Smeden; han lo, saa det lod som en Torden, og for hver Gang, han havde fortalt en Historie, faldt hans Næve i Bordet med en saadan Kraft, at Kander og Krus væltede. „Djæveln anamme“, skreg den svenske Officer, „Øllet er for bra til at flyde paa Gulvet!“

„Saa hit med mer, Thorkild!“ raabte Smeden og klappede med Laaget paa Kanden. „Det er ikke hver Dag, jeg faar Lov til at traktere paa Svenske-Majestætnes Soldater! Derfor Skaal og drik ud! Hit med mer, Thorkild!“

Thorkild fyldte paany Kanderne med sit stærke Øl.

„Hvad er egentlig jert Ærinde her i Hasle i Dag?“ spurgte nu Smeden, der syntes ganske upaavirket af det stærke Øl, han havde drukket.

Det var ligesom den udfordrende Tone, Smeden lagde i sit direkte Spørgsmaal, kaldte paa noget i Svenskerne Bevisthed, som Rusen hidtil havde holdt tilbage. Officeren fik et luerende og ondskafuldt Udtryk i Øjnene. „Hvem spørger du for?“ For mig selv“, svarede Smeden roligt.

voksede. Dette forstod man ogsaa oppe paa Slottet, og derfor blev der trukket flere Soldater dertil, hvad naturligt irriterede Befolkningen endnu mere.

Men det, der ramte allerhaardst, var den stadige Udskrivning af vaabenførte Mandskab fra hele Øen til den svenske Hær.

Adskillige Hundrede unge Mænd, saavel oppe fra Landet som af Kyst-

etter at han var udskreven til svensk Soldat. Nej, man kendte Svensken Overmagt og bøjede sig; men Utilfredsheden voksede.

Paa Hjørnet af den nuværende Storegade og Toldbodgade laa den Gang en lav, men lang, lerklinet Bygning, hvori Thorkild Monssøn holdt Kro og Gæsteri for saavel Byens Folk som for dem, der kom langveis fra og søgte Ly for Natten.

„Kommer det dig ved?“
„Ja!“ kom det kort fra Smeden, og hans Øjne brændte sig ind i Officerens. — Denne anede Uraad og sprang op.

„Hvis du vil vide vort Ærinde, saa er det at hente nogle af jeres opsigtsrige nye Mænd over til svensk Kristgeneste for at lære dem, hvorledes de skal opføre sig mod Svenske-Majestæten og hans Hovedsmænd; og om det mig lyser, tager jeg ogsaa dig med, thi du har vist ogsaa godt at faa lært, i hvilken Tøse, man udfitter en svensk Officer!“

Smeden, der sad mellem Bordet og Væggen, rejste sig langsomt, og da Officeren saa hans vældige Krop i Skerret fra det blafrende Tællelys, gav det et Gisp i ham.

„Gødt Ord igen!“ sagde Smeden, „ej troede jeg, det var fornærmeligt at spørge en Svensker om, hvad han kan at gøre mellem Danske? Men naar du siger, at du det lyfter dig, saa tager du mig med til „Slottet“ som svensk Soldat, saa tager du fejl. Hverken du eller nogen anden faar Lov til at tage mig med, om jeg ej selv vil!“

Officeren, der nu forstod, at der laa Alvor i Situationen ændrede sin Taktik. Nu var han kun Officeren!“

„Har du Fribevis paa det?“

„Ja“, sagde Smeden.

„Saa befaler jeg dig i kongelig Majestæts Navn at vise mig Brevet, og kan du ikke det, maa du lyste min Befaling om at følge med os!“

„Her er mit Fribevis!“ raabte Smeden og rev sin Vams op, og begge Svenskerne stirrede maalløse paa to blanke dobbeltløbede Pistoler. Som et Lyn trak Smeden Pistolerne ud af Bæltet og med en Pistol i hver Haand, rettet mod Svenskerne, spurgte han:

„Ønsker du at se et bedre Fribevis?“

Officeren, der forstod, at her var han den lille, tav.

Saa lød der to Skud; begge Lys slukkedes, og i Mørket sprang Smeden over Bordet og ud af Krostuen. Det stod ham ikke længe paa at faa sin Hest los fra Ringen i Muren, og komme i Sadelen.

Da de to svenske Soldater var kommet dem lidt ovenpaa den Forskrækkelse, Smeden havde givet dem, sprang de ogsaa i Sadelne

og optog Forfølgelsen. Her ude i det fri, var de jo dog to mod een, og mærkeligt skulde det være, om deres Pistoler ikke kunde række lige saa langt, som hans; tilmeld havde han nu kun to Skud tilbage.

Da Svenskerne steg til Hest, stod Thorkild i Døren; han lo saa smørret: De skulde blot vide, at medens de drak og sang for lidt siden, havde han været ude og krænget Skarphagerne af Hestenes Sko, saa Hestene nu vilde glide og styrtte, kom de ud paa glat Vej.

Lyden af Hovslagene fra de galopperende Heste lod skarp i den froststille Aften, og Folk, der hørte det, undrede sig hvad det kunde være.

— — —

Hvor nu Samsingsbro dækker over Aaløbet, var der den Gang en stor Dam om Vinteren, og Dybdens der var saa stor, at ingen vovede sig ud paa Isen; thi man vidste, at paa det dybeste Sted var Isen altid tynd, og faldt man igennem, kom man aldrig op igen — Dybet trak nemlig nedad.

Da Smeden og hans Forfølgere naaede op imod dette Sted, lod han sin Hest sagnæ Farten, saa Afstanden mellem ham og Svenskerne formindskedes.

De raabte til ham om at standse, men han raabte tilbage, at de kunde jo fange ham.

Saa — med ét, da han mærkede, at Hesten var kommet ud paa Isen, gav han den Sporerne, og som en Stormvind for den hen over den blanke Flade. Da Hesten naaede ud mod Dammens dybeste Sted, var det ligesom den anede Faren; den sagnæde Farten lidt og vilde dreje til Siden; men Smeden tog et voldsomt Ryk i Tømmen og gav den Hug paa Hug i Siderne med de skarpe Sporer. Hesten stejlede — men saa for den hen over den tynde Is, der dækkede over det bundløse, kogende Dyb.

Isen holdt, saa stærk var Farten.

Da Smeden var kommet over paa den faste Is, holdt han sin Hest an, trak sine Pistoler frem og spændte Hanerne.

Svenskerne, der kun var et halvt Hundrede Skridt efter ham, nærmede sig nu det farlige Sted, som de ikke kendte.

Lad Dem fotografere til Julen! Et godt Billede er altid en kærkommen Gave

Stort Udvalg i smukke Træ- og Bronceammer.
Indrømming af Billeder udføres omhyggeligt til smaa Priser

Forstørrelser af Film og efter Fotografier udføres i alle Størrelser
Ved Bestilling af flere Kopier gives Rabat

FOTOGRAF CHARLES SVENDSEN - HASLE - TLF. 66

Gavebøger — Julebøger
Julehefter — Lommebøger
Børnebøger — Billedbøger

Dametasker — Visittasker
Dokumentmapper — Kuffertor
Seddelbøger — Portemonæer

Legetøj — Selskabsspil
Juletræsspynt — Julelys
Største Udvalg i Julekort

Fyldepenne — Æskepost
Spillebørde — Spillekort
Læselamper — Keramik

Se Udstillingen og køb Julegaverne i Forretningen med det store Udvalg:

HASLE ny BOGHANDEL

Telefon 140

JULESTEGEN

køber De med Fordel i

Brødrene Jensens Slagterforretning, Hasle

Naar De skal ud
og »se paa Vinduer«

saa kom indenfor og se
det rigdhedige Udvalg i
kærkomne, nyttige Gaver.

Bøger — Julehefter — Keramik — Legetøj — Æskepost
Lædervarer — Fyldepenne — Morsomme Julepis m. m.

HASLE BOGHANDEL
WILLIAM DAM TELEFON 48

CYKLER:

Den danske „Hamlet“ samt flere 1ste Kls. Mærker i Cykler anbefales. Dæk, Slanger, Laase, Dynamolygter, Batterilygter, elektr. Lommelamper

RADIO:

Radiomodtagere og Radiotilbehør til smaa Priser!

Hasle Cykleforretning - A. Ipsen

Prøv mit lækre Julebagværk!

Julekager, Kransekager,
Sandkager, Smaakager.

Stort Udvalg i Chokoladebødder til alle Priser!

Bager C. C. Kure Tlf. Hasle 50

Køb Julegaven i
J. M. Bjørklunds Skotøjsforretning
Vi har det store Udvalg og de sidste Nyheder
i Herre-Dame- og Børneløstøj, Alt i Hjemmesko
De forende Mærker i „Tre Taarn“ og „Gødan“ Gummistøvler

Bestil Julevarerne hos mig!
Flæskestege, Oksestege, Kalvestege, Fjerkræ.
Altid hjemmelavet Paalæg og friske Salater.
Telefon Hasle 49
H. Pedersens Slagterforretning

Det store Udvalg til Julen af
Paalæg * Salater * Ost * Konserver
Altid friske Varer **A. LYSTER - HASLE** Telefon Hasle 74

Julen 1937

Gør Deres Juleindkøb, hvor
De finder det store Udvalg,
de bedste Kvaliteter --- og
de billige Priser — Gaa til

**Hasle og Omegns
Brugsforening**

De vil bl. a. finde:

- Julekonfekt
- Juleknaas
- Appelsiner
- Figen
- Prima Frugt
- Hassel nødder
- Valnødder
- Marcipanmasse

Den fikse Julegave til Damer

Kosmetiske Artikler

Parfumer — Alt leveres i smukke Gaveesker — Sæbe m m

Julelys - Juletræsspynt - Bordpynt - Juleløbere - Kærter

Marie Svendsen „Hjørnet“ Tlf. Hasle 137

Køb Julegaverne i

Dame- og Herrearmbaandsure — Lommeure
Smukke Stueure i moderne Facon — Nipsure
Stort Udvalg Lyselager, Frugtskaale og Vaser
Forlovelsesringe — Smykker i Guld og Sølv
Bronze — Krystal — Alabast — Bordknive

Telefon Hasle 116

Emil Wesths Ur- og Guldmedeforretning

Køb nyttige Julegaver!

Se vort store Udvalg i Broderier og Trikotage
Mange Handarbejder der egner sig til Gaver

ELLEN og ELSE PEDERSEN, HASLE

Lædervarer som Julegave!

Dokumentmapper, Attache-Tasker
Kufferten, Skoletasker, Tegnebøger,
Portemonæer, Rullegardiner og Gardinstænger. — Divaner og Klubstole

SADELMAGER H. P. KOFOED

Til en festlig Jul!

Kolonialvarer

◆ Sydfrugter - Juleknaas

◆ Byens mest velassorterede Lager af Vine og Spirituosa.

Cigarer og Tobakker (opbev. i Hydrovex-Tørreskab)

JENS NIELSEN'S EFTF., HASLE

Da Hestene kom ud paa den tynde og glatte Is, begyndte de at glide paa de blanke Sko. Rytterne gav Hestene Sporene og fremad gik det. Men da de nærmede sig Midten, læftede Smeden begge Pistol og gav Ild.

Hestene standse forskrækkede — Isen brast, og i det kogende Dyb, hvorfra aldrig nogen kom op, sank Heste og Ryttere.

Juletræ paa Torvet.

Ogsaa i Aar vil der blive rejst et Juletræ paa Torvet, og de ved Træet anbragte Bøsser kalder paa alle, som gaar forbi om at lægge en Skærv — stor eller lille, som Evne og Sindelag er — deri til Uddeling blandt Byens trængende, hos hvem en lille Julegave vil være meget værdsat og vække Glæde.

I Tilknytning til Indsamlingen ved Træet bliver der ogsaa i Aar arrangeret en Aftenunderholdning, som finder Sted i Forsamlingshuset Mandag den 13. ds.

I Aar besørges den musikalske Underholdning af det kendte 12-Mands Strygkor fra Aakirkeby under Ledelse af Bødkerm. A. Svendsen.

Foruden Musikken spilles der en bornholmsk Komædie i en Akt. Komædien, skrevet af en lokal Forfatter, er et lille Sommerbillede fra en mindre By for nogle Aar siden, da Turisterne strømmede til, og fortæller om de Situationer, der opstod, da det nye, Turisterne førte med sig, og de gamle, ned-arvede Fordomme brødes. Komædien hedder „I Solsjinned“.

Billetten a 75 Øre bliver forud solgt i Byens Hjem, ligesom de ogsaa kan faas paa Forsamlingshusets Billetkontor Underholdningsafteinen.

Vi anbefaler alle at støtte Juleindsamlingen ved at give en Skærv til Bøsserne eller købe en Billet.

Nogle Ordsprog om Julen.

Hvor der er Børn, der er altid Jul!

Han ser ud som de mørke Dage før Jul — siges der om den, der ser misfornøjet ud.

Gem noget til Juleaften.

Man skal holde Jul saaledes at man kan have noget til Paaske.

Julerog jir Fastefog.

Kommer Julegaden i Ny.

Aarig god den før til By.

Den Ko, som kælder om Julen, kælder to Gange.

Juleaften mang da ikke være hænge for Vinduerne; det bringer Lykke til Huset, naar Lyset skinner ud.

Hvis man syr Juleaften, faar man baldne Fingre.

Hvis Vinden kommer fra Nord Julegaden, bliver det efterfølgende Aar godt.

„Jul i Hasle“
ønsker alle sine Læsere
GLÆDELIG JUL
og
GODT NYTAAR

Fru Vanges Andesteg

Humoreske af Georg W. Bengtsson.

Den lille nyligste Fru Vange gik Juleaftensdag og havde saa travlt med at pudse sit lille Dukkehjem op til Juleaften. Ganske vist skulde denne ikke fejres her i deres eget Hjem, men hos Svigerforældrene, men alligevel skulde der være festligt og hyggeligt. Da ringede det pludseligt paa Entréedøren. Hun gik ud. Det var et Bud med en Pakke. Nysserigt lukkede hun op. Pakken indeholdt en And og en Billet, som hun straks læste for at faa en Forklaring. Der stod:

Kære Elise!

En af mine gamle Venner (som har stor Indflydelse i visse Kredse og hvis Stemme har afgørende Betydning ved Besættelsen af den Stilling, du ved jeg søger) har besøgt mig i Dag, og da han bor paa Hotel under sit Besøg her i Byen og ingen Steder havde at gaa hen, har jeg inviteret ham til i Aften, Juleaften, som vi saa tilbringer hos os selv. Jeg har ringet Afbud til dine Forældre. En lille lækker Andesteg og Dessert er sikkert tilstrækkeligt. Jeg har gjort de fornødne Bestillinger. Aftsaar paa Gensyn Kl. 6.

Edvard.

— Naada, sukkede Fru Vange, — saa maa jeg vel at tage fat, naar jeg skal være færdig til Kl. 6 med en Middag, som altsaa, efter min Mands Beregning skulde kunne skaffe ham en Stilling, bedre end hans nuværende.

Hun følte paa Anden. Det var en lille forjusket en med en Masse Fjer. Hvad gjorde man ved dem? Skoldede dem selvfølgelig, det stod der jo i Køgebogen, og saa blev Anden skoldet. Fru Vange tømte en hel Kedel kogende Vand over den og dypede den gentagne Gange deri, for at være sikker paa Resultatet; saa begyndte hun at plukke den. Ih, hvor sad de nederdrægtige Fjer dog fast. Hun rev og sled i dem og det lykkedes hende da ogsaa i Løbet af mindre end to Timer at faa den saa afkødt, at hun tydeligt saa dens gruppvækkende Magerhed. — Lille Stakkel, tænkte hun. — Døden er sikkert kommet som en Befrielse for dig. Du havde aldrig selv fundet paa at leve videre med det Udseende.

Det var imidlertid blevet langt ud paa Eftermiddagen. Nu maatte hun til Salaten og Desserten. Disse lykkedes over al Maade, og Humøret var alter højt, da hun genoptog Arbejdet paa Anden. Hun begyndte at stoppe den med Eblær og Svædske for at hode lidt paa dens Udseende. Det lykkedes kun til Dels, og det var med bange Anelser, hun lod den glide ind i Ovnen. — Jeg er bange for, at det er en Vildand den, tænkte Fru Vange, og i den følgende Time saa hun flittigt til den. Den laa med ærbart foldede Vinger og smaansurrede af Velbehag, men svandt langsomt ind og blev mindre og mindre. Til sidst turde Fru Vange næsten ikke se til den, hun var bange for, at den var helt borte, men noget blev der da tilbage, noget, der lignede et Stykke sammenskrumpet Læder, og Fru Vange var en Fortvivlelse nær. Dette Stykke elendige Kræ skulde hun servere en Juleaften for en Gæst, endda en betydningsfuld Gæst, nej, hvor var det da dumt af Edvard at finde paa saadant noget. —

Kl. 6 ankom Vange med sin Gæst. Vange tog straks Vejen gennem Spiestuen, hvor han med Tilfredshed bemærkede det veldekkede og smukt pyntede Spisebord med snehvid Dug, Julelys og Grankviste i Serviet-

terne. Glad og selvtilfreds traadte han intetanende ud i Køkkenet.

— Goddag igen, kære, nu er jeg her saa med Hr. Dahl, som gerne vil hilse paa dig. Hvor har du det dog festligt og hyggeligt herhjemme, lille du. Jeg er næsten paa Forhaand sikker paa denne Aftens gunstige Resultat, et Resultat som du altsaa første Række bærer Æren for...

— Naa, tror du. Fru Elises Ansigt fortrak sig, og hun stønnede højt.

— Jamen kære, hvad er der dog i Vejen. Er du syg?

— Nej, jeg fejler intet, men Anden...

— Anden, fejler den noget, spurgte Vange forbavset.

— Fejler, det er ikke Ordet, sagde Fru Vange ilter. — Den er helt igennem en Fejler. Den har alle Symptomer paa tærende og galopperende Syge. Var I ikke kommet netop nu, havde der overhovedet ikke været mer And tilbage.

Hun lukkede Øvnslaaet op og viste ham Skelettet. — Der ser du det kære Dyr. — Hille den, udbrød Vange forskrækket, — er der nok til tre. — Nok, sagde du nok. Jeg garanterer. Dette afpillede, sammenskrumpede, læderagtige Individ vil kunne afslaa ethvert Angreb, der foretages med en almindelig Staalkniv og Gaffel. Den er haard som Flint og tør som en af dine politiske Taler, og det vil jeg sige dig, Edvard, vedblev Fru Vange med hævet Stemme, — næste Gang, du sender et saadant pilnager og uplukkert Monstrum hjem, naar jeg skal hjælpe dig til et Embede — saa søger jeg Skilsmisse.

Vange blev slaaet med Skræk over at se sin ellers saa blide og fromme Hustru saa heftig. Han var imidlertid en stor Diplomat, hvilket altid er en stor Fordel for enhver Ægtemand, og hævdede sig straks paa Højde med Situationen. Han vred sine Hænder, saa de knagede: — Hvad siger du, det er vel ikke muligt. Sendte de den virkelig uplukkert. Aa, de Bæster, de lumpe Fyre, og jeg som endda betalte dem for at plukke den omhyggeligt og gøre den pænt i Stand. Stakkels lille dig, hvor har det været frygteligt for dig. Det reddede Situationen. Fru Vange fældede et Par stille Taarer af Medlidenhed med sig selv og tog Vange om Halsen. — Ak, nej, kære Edvard, jeg vidste jo nok, at saadan kunde du aldrig bære dig ad. Du er altid saa god og barmhjertig.

Vange modtog Komplimenten med klædelig Beskedenhed. — Med saadan Hustru, hvorledes skulde jeg kunne være anderledes. Men, kære Elise, vil du som jeg, saa gaar vi til Bords nu. — Aa, ja, du, var dog blot den Andesteg overstaet. — Det gaar bedre end vi venter, nu skal du bare se. Jeg har for Resten glemt at fortælle dig, at Dahl har en Politihundehvalp med herhen. Jeg skulde bede dig undskyldte, men han har købt den her i Byen og vidste ikke, hvor han skulde anbringe den. Du kan tro, den kan gøtere din Andesteg efter hvad vi lever af den. — Og da smilede Fru Vange atter. —

— Værsgod, Dahl, lad os nu gaa ind i Spiestuen, Anden er vist leveret, nej, undskyld, serveret, mente jeg, værsgod...

Vange og Dahl standsede forbavset i Døren til Spiestuen og saa paa det smukt dækkede Festbord, Vange med Rædsel i Blikket.

Alt var parat: Kartoffer, Sauce, Salaten, Syltetøj og foran Værtens Plads et mægtigt Steg med en smuk Persillerand, der var lidt i Uorden i den ene Side, derudover var der intet at se: Anden var borte. Et Par veltede Julelys, nogle store Fedtpletter og nogle ejendommelige Mærker og Aftryk bevirkede, at Dahl fik bange Anelser og begyndte at se sig omkring. I det samme kom Fru Vange. Hun udstødte et Skrig, da Ulykksens fulde Omfang gik op for hende. — Gud, Edvard — Anden. Der blev et Øjeblik Stillehed, i hvilken der tydelig høstes en knasende Lyd idet under Bordet, Dahl for' hen til Bordet, løftede Dugen op og haledes sin Hvalp ud ved Nakkeskindet. Den knurrede arrigt og viste Tænder samtidig med, den forsøgte at fastholde sit Bytte: Andestegen. Dahl vilde afstraffe Hunden paa Stedet, men Fru Vange gik i Forbøn for den. — Aa nej, Hr. Dahl, hvor kan De næppe at slaa det lille Dyr endda en højhelig Juleaften. Den maa jo have været sulten, lille Stakkel, og saa gik hun ud i Køkkenet med den.

Middagen blev reddet ved Hjælp af det Stykke Ribbensteg og Medisterpølse, som Vange meget betænksomt havde købt ind til Støtte for Anden, dertil kom en udmærket Salat og en endnu bedre Dessert, saa ingen af det lille Selskab følte Savnet af Andestegen særlig stærkt, mindst af alle Fru Vange.

Hr. Dahl kunde imidlertid ikke glemme den lækre Andesteg, som var gaaet til Spilde for hans forsultne Hundehvalps Skyld. Personlig brød han sig ikke Spor om Andesteg. Slet ikke, men det maatte jo have ærgret hans Vært og Værtinde frygteligt at se Andestegen blive snuppet bort for Næsen af dem, han følte sig af samme Grund i Gæld til dem, ogsaa for denne yderst hyggelige Aften.

Saaledes tænkte Dahl, medens han tog paa en af Vanges allerbedste Cigarer og nippede til Fru Vanges allerbedste Julekaffe. Fru Vange sad ved Klaveret og spillede Julealmer og sang smukt dertil, medens Aftenens Helt, Hvalpen, laa og forjødte Andestegen paa Stuens blødeste Skammel.

Da Dahl brød op for at tage hen paa sit Hotel, rakte han Vange Haanden: — Jeg tror godt, du kan regne med, at det bliver dig, gamle Ven. Tak for denne hyggelige Aften og en glædelig Jul, og saa gik Dahl med mange Undskyldninger til Fru Vange for hans lille Hunds Misgreb.

Da han var gaaet fløj Fru Elise sin Mand om Halsen: — Aa, Edvard, det var vel nok et Held, at Hr. Dahl ikke fik Lejlighed til at bide sine Tænder i Stykker paa Anden, for saa havde du ikke faaet Pladsen.

— Nej, maaske ikke, svarede Vange, det var jo Skæbnen, der vilde det saadan.

— Skæbnen, udbrød Fru Vange, nej saamænd om det var. Det var mig, der gav Hunden Anden. Jeg forsikrer, dig, det var knapt det, den vilde sætte sine Tænder i den Mumie.

— Jamen du godeste. Var det dig... men hvor var Fedtpletterne og Hundepoterne da kommet fra?

— Jeg slæbte først Anden og derefter Hunden et Par Gange hen over Dugen og saa lettende jeg begge Dele ind under Bordet og forsvandt.

— Kære, du er virkelig glimrende, udbrød Vange begejstret.

— I Sandhed: Mands List er vel behændig, Kvindeligt er uden Ende.

TIL JULEN

anbefales alt indenfor Kolonial

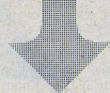

Kun prima Varer til rimelige Priser

JULEKNAS • FRUGTER • NØDDER

CIGARER • VINE

Stort Udvalg til alle Priser

GRØNBECH & CO.

Første Klasses Herre- og Damefrisør

Klipning • Barbering • Haarvask
Specialitet: Pergamentbølge
Bestil Tid! Telf. Hasle 124

H. C. Kofoed - Torvet - Hasle

Køb Køkkenudstyr...

som Julegave

Fa.

Andr. Kofod

I senkramforretning

Saa til Fagmanden!

Lad Deres FODTØJ reparere hos mig!

Altid i Kl. Arbejde

Altid i Kl. Materiale

Reparation af Læderfodtøj og Gummistøvler - ud. omhyggeligt.

OTTO HANSEN - TORVET

Saltekar Vaskekar Ajletønder

køber De bedst og billigst hos Fagmanden.

Derfor køb Deres Bødkerarbejde hos mig. Kom ind paa mit Værksted og se det gode Haandværksarbejde, eller ring og hør om Prisen. (Telefon Hasle 105)

Carl J. E. Aakerlund, Hasle Bødkerforretning.

Tlf. 113 O. H. KJÆR Hasle

Damesalon

1. Kl. Arbejde

Durafon Permanent

I O. H. Kjær's Salon

faar Haaret den rette Facon

Køb

Cigarer

Gaffel

Skraa, Snus

Her

Herresalon

1. Kl. Arbejde

Klipning, Frisering

smertefri Barbering

Preparation af Haaret

giver varigt Fald

Lidt Juleknas fra Hasle

Nu naaet' vi saa langt hen mod Aarets Ende, altsaa dertil, at vi kan Bøtten vende og se, hvad Aaret har givet af stort og smaat, af Sorg og af Glæde — af ondt og af godt.

Længe gik Tiden hen med Snak om at Byen skulde ha' en moderne Kloak! og da saa i Foraaret et nyt Byraad var valgt, og nogle af det gamle paa sine Gerninger faldt, ja — saa var det man tog fat med friske Kræfter nede i Gasværksvej, saa det osede efter. — Der blev arbejdet med store Gebærder, man fældede Træer og sløjfede Gærder, ja selv den ældgamle „Styggegaarden“ købte Kommunen og jævned med Jorden, saa — mens Savene hvined' og Skovlene klang — dens hjemløse Lopper forvildede sprang. — En Dag, man lagde Kloak til et Dags, stødte man paa en Aare — en Aare med Gas. Nu er vi altsaa lige saa godt

som dem i Vendsyssel kørende, her gaar Gassen blot i Jorden, altsaa uden om Rørene. Turistforeningen tænker der at lægge en Camps for Vandrefuglene, de moderne Tramps. Der kan opstilles Telte gratis paa Pladsen, og gratis kan de ogsaa benytte Gassen. De borer blot et Hul i Jorden, hvor de vil, og sætter saa en brændende Tændstik til, og straks — det vil altsaa sige med det samme, brænder Gassen med den herligste Flamme. — Lad Rønne blot bygge sit Storstads-Hotel, og Allinge ha' sin Ruin og sit Fjeld, der findes nu ikke paa Borningholms Ø fra Dueodde til Hammerens Sø en saa vidt berømt og navnkundig Plads som der, hvor Albert bor, og Kloaken gik'r Gas!

Hvad Gader skal hedde? — det kan ofte falde lidt svært at finde, hvad man dem skal kalde. Saadan har vi dernelde, lidt syd for Knuds Havn en Gade, som endnu ikke har faaet Navn. Der er tænkt og talt af vore klogeste Ho'der, og man nævnede Navne fra Lande og Kløder; man har haft af Forslag en anselig Masse, men endnu ikke fundet et, der kan passe. Nu skal jeg ikke mig gøre paa Navne klog, men jeg synes jo at den dog naturligvis et Navn have maa, og derfor jeg tillader mig at foreslaa, at den kommer til at hedde Vandvej, blandt andet for det var paa den „de vise“ gik rigtig i Vandet!

Ved Toldboden stod en Borgmester paa Strand, hans Haar alt syntes at graane. Han stirred' ud over det blanke Vand,

hvor Beddingen begyndte at skraane. — Hvor er I henne, I store og smaa, I Havets stolte Svaner? I skulde blot vide, hvor let I kan gaa ad Beddingens blanke Baner! — Hvi søger I end den gamle Færd paa fjerne, fremmede Kyster? Det op og ned gaar bedre her, saa længe I selv det lyster. Jeg har jo haft saa mangt et Maal, dette vel bliver mit sidste — Fiskerne raabte Hurra og sa' „Skaal!“ Hvad de tænkte derved, ingen vidste.

I Byraadet siges som Regel ej mange Ord; men forleden der var en Debat saa stor, og Aarsagen til dette Postyr og Gevalt var den kommunale Badeanstalt — altsaa den, De ved, med de varme Bade, og for hvilken vi egentlig burde være saa glade! Desværre havde Anstalten en lille Skavank: der var sjældent Vand i dens Varmtvandstank, og da vi her i Byen yderst sjelden bader, bør Vandet holde mindst et halvt Hundrede Grader, om man rigtig Skidtet skal kunne faa a', og det kunde Tanken jo slet ikke ta'. Saa blev der stillet fra Fremskridtets Side Forslag om Badeanstalten at udvide med et Anlæg af moderne Konstruktion, saa kan der bli' Vand til hver femte Person! Fra anden Side kunde man ikke forstaa, at det skal være nødvendigt at gaa en Gang hver Vinter og tage et Bad, naar man bader om Somren to Gange i Rad! Hvorfor ikke foreslaa en af de moderne Badstuer, hvorom der skrives saa meget i Bladene? Der gaar jo alle, baade Herrer og Fruer, Piger og Karle sammen i Badene. Man opnaar derved af Gøder blandt andet at spare paa Sæben — og saa paa Vandet. Paa Vandet, ved vi, bør alle spare, her i Byen er det blevet en kostbar Vare.

Mens jeg er ved „Bade“, vil lige jeg nævne, at i Byen vi daglig har Skjoldmø-Stævne. Vi har nemlig her et Par raske Piger, som, enten Temperaturen daler eller den stiger, møder hver Morgen nede paa Mølen og tager Bad i Vandet og Solen, og derved gør de skam dobbelt Gavn, styrker sig selv og gavner vor Havn; thi mens de svømmer i Bølgerne kolde, vil Havnen for Is de fri kunne holde, og dykker til Bunds de, der opnaas blandt andet, at Havneindløbet bli'r rensat for Sandet!

Narbedigt.

Husk Jule-Koncerten paa Mandag!

Hasle
Kalkværk

C. W. Holm

Brødrene
ANKER

Jernstøberi
Maskinfabrik

PROGRAM:

Koncert af stort
Strygeorkester

og

Opførelse
af en lille Komædie

Køb Adgangskort - 75 Øre

Hasle Bank

Alle Bankforretninger
udføres!

Telefon Hasle 139

Drik

JULEBRYG

fra Hasle Bryggeri

JULEGAVER

TIL HELE FAMILIEN!

Den fikse solide Habit i den bedste Forarbejdning

Den elegante Frakke med Silkefor

Dertil det rigtige Halstørklæde, Skindhandsker og Hat

Overdaadigt Udvalg i

Manchetskjorter, Bindslejs, Gamascher og Sokker

Kærkomne Julegaver
for Damer og Børn

- og nyttige Julegaver
til Hjemmet...

Silkestrømper fra 1,95-3,85

Børnestrømper Uld og Silke

Silkeundertøj Sæt 6,50-14,50

Natkjoler og Pyjamas

Halstørklæder ternede-strib.

Skindhandsker ogsaa m. For

Dameveste og Pullower

— moderne med Broderi

Sengetrøjer fra 4,25

Den elegante Gave:

Lækkert Silkestof til en Kjole

Gulv- og Divantæpper

Bordtæpper

Smagfulde Gardiner

Duge og Servietter

Frottéhaandklæder fra 0,50

Dynebetræk hvidt og kulørt

Rejseplaid fra 5,00 - 22,50

Uldtæpper fra 3,40 - 13,80

Linoleumstæpper

Linoleumstæpper imit. 7,25

ANDREAS THOMSEN

JUL i HASLE

udkommer i 1050
Eksempel i Hasle
og Omega — og
optager kun An-
noncer, der har di-
rekte Tilkyndning
til Hasle By.

JUL i HASLE

redigeres og udgi-
ves af A. Gornitzka
og bliver trykt i
Gornitzkas
Bogtrykkeri,
Storegade, Allinge

Naar De igen

kommer til at mangle Brevpapir og
Konvolutter, Regninger — eller andre
Trykkesager, da vær venlig og ring os op.
Vi leverer Dem gerne og hurtigt en
Forsyning — og har De Lyst til at se
Deres Trykkesager i en ny Udformning,
sender vi omgaende et Par Forslag.

Gornitzkas Bogtrykkeri

Storegade 4 - Allinge - Telefon 74

Værktøjet for moderne Trykkesager — Altid til Tjeneste med Udkaet og Tilbud